

HỒI 762

Bả Tâm Nhất Hoàn

P hó Dịch Lâm lại ngược nhìn trời, cất giọng bình thản: “Thế giới lúc nào cũng đầy đầy thiện ác. Không đủ sức mạnh, con người sẽ bị tước hết quyền lợi được hưởng thụ cuộc sống. Giống như con người, các quốc gia với nhau cũng vậy! Câu chuyện đêm nay tạm dừng lại đây, ta muốn yên tĩnh để suy nghĩ!”

Khấu Trọng thấy lão sắp ra lệnh tiễn khách, vội lên tiếng: “Có thể cho tiểu tử nói một câu không?”

Phó Dịch Lâm vẫn chăm chú ngắm trăng, trả lời mà không hề nhìn Khấu Trọng: “Nói đi, nhưng đừng nhắc gì đến chuyện giữa Quân Sước và các người. Chuyện đó không cần thiết, bởi ta đã rõ các người là người thế nào rồi.”

Khấu Trọng nghe vậy, không biết nên vui hay nên buồn, bởi không thể đoán được cách nhìn nhận của Phó Dịch Lâm đối với hai gã, đành chỉ trầm giọng lại: “Tiểu tử có thể bảo đảm chắc chắn với Sư công, chỉ cần tiểu tử và Tử Lăng còn thì quyết không để cho bất kỳ ai lặp lại hành động bất nghĩa của Dương Quảng khi xưa. Các quốc gia sẽ bang giao hữu nghị, người người trong thiên hạ sẽ được hưởng hòa bình.”

Giọng Phó Dịch Lâm hững hờ: “Các người sau này sẽ như thế nào?”

Khấu Trọng suýt cứng họng, gượng gạo: “Uy hiếp lớn nhất của Trung thổ bây giờ không phải Cao Lệ mà là người Đột Quyết. Muốn biến Trung thổ thành quốc gia cường thịnh thống nhất, việc đầu tiên là phải ngăn chặn dã tâm của Đột Quyết lại. Bài học Dương Quảng để lại chẳng lẽ chưa đủ ư? Hàng trăm năm nay chiến tranh nối tiếp chiến tranh, Trung thổ bị tàn phá khiến dân chúng trắng tay kiệt sức, ai cũng mong hòa bình để nghỉ ngơi gây dựng. Chuyện tương lai không ai có thể lường đoán được, chỉ biết rằng người Trung thổ đang khao khát thống nhất hòa bình, người Cao Lệ lẽ nào lại không muốn như thế? Lời nói này là tự đáy lòng của tiểu tử, mong Sư công xét cho!”

Phó Dịch Lâm vẫn giữ vẻ hờ hững: “Điều này ta đã nghĩ lâu rồi, đêm nay không muốn phí sức bàn nữa. Giờ Tý ngày mai mời Thiệu soái lại tới đây, nhân thể để ta thưởng thức Tỉnh Trung Nguyệt một phen, hy vọng đó lại là một thần tích khác nữa. Quân Du, tiền khách!”

Bước lên Hạnh Mộc kiều, Khấu Trọng không nén nổi tiến lên hỏi Quân Du đang đi trước dẫn đường: “Du di, chuyện này rốt cuộc nghĩa là gì vậy?”

Phó Quân Du dừng bước, nhỏ giọng: “Sư phụ thích các người đấy!”

Khấu Trọng gãi đầu: “Sư công nói rõ là đêm mai muốn thưởng thức Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, như thế gọi là thích ư? Vậy thì thà Người cứ ghét ta còn hơn!”

Ba gã đi sau bất giác phải bật cười. Hầu Hi Bạch lắc đầu: “Đại sư phụ buồn vui khó đoán, đang cao hứng bàn chuyện đột nhiên lại ra lệnh tiền khách!”

Phó Quân Du chậm chậm quay lại. Dưới ánh trăng vằng vặc, khuôn mặt nàng càng thanh tú xinh đẹp, nhưng nhìn kỹ lại đượm nét lo âu: “Chính ta cũng đang muốn các người đi khỏi, bởi các người nói năng không cân nhắc, ở lại chỉ thêm bất lợi cho cả đôi bên. Sư phụ vốn không muốn hai người nhắc lại chuyện Đại sư tử, lý do như lời sư phụ nói, là Người đã hiểu rõ hai người là người như thế nào, càng hiểu hơn vì sao sư tử lại vì các người mà chịu hy sinh tính mạng.”

Bạt Phong Hàn chau mày: “Chuyện cũ đã rõ, có gì Đại sư phụ lại không chịu cho qua?”

Phó Quân Du lần đầu nhìn Bạt Phong Hàn, bình tĩnh trả lời: “Các người không là người trong cuộc, phải đứng ở lập trường của sư phụ thì mới hiểu toàn bộ sự việc. Ta không trách các người, bởi không ai có thể hiểu nổi tình trạng của sư phụ cả!”

Hầu Hi Bạch vốn rất có thiện cảm với Phó Dịch Lâm, hỏi ngay: “Phó đại lão sư có chuyện khó giải quyết gì vậy?”

Đôi mắt Phó Quân Du chuyển sang vẻ bi thương, khàn giọng: “Nguyên lai sư phụ thọ đã quá trăm, biết thời gian của mình chẳng còn được bao lâu nữa... Trung nguyên một khi thống nhất, chiến hỏa sẽ lan sang Cao Lệ, đó là cục diện mà Người muốn tránh. Trừ khi có ngoại tộc can dự, Trung nguyên mới không thể thống nhất. Các người hiểu ý ta chứ?”

Khấu Trọng nhăn mặt: “Hiểu được một ít! Nói như vậy, các vị muốn Đột Quyết kéo vào Trung nguyên, cùng người Hán giành giật khiến hai bên cùng tổn thương phải không?”

Phó Quân Du gật đầu: “Đại loại như thế!”

Hầu Hi Bạch lắc đầu quây quây: “Như thế sao được? Vậy thì không có gì gọi là công bằng cả!”

Khuôn mặt mỹ miều của Phó Quân Du đầm mồ hôi, giọng đành lại: “Người Hán các ngươi có tư cách gì mà nói đến công bằng? Tội ác của quân Dương Quảng, người Cao Lặc có ai không khắc cốt ghi xương? Nếu sư phụ nhân cơ hội Trung thổ đang loạn lạc mà phát động chiến tranh thì tình hình sẽ còn tồi tệ đến mức nào nữa? Với Cao Lặc chúng ta, các ngươi chịu bao nhiêu trừng phạt cũng vẫn chưa đủ!”

Từ Tử Lăng sợ Hầu Hi Bạch nổi nóng lỗ lòi, vội chen vào: “Du di xin bớt giận! Đúng là người Hán chúng ta đã gây ra tội ác, nhưng thù hận không đem lại hòa bình. Hai dân tộc chúng ta hãy vì tương lai mà xây dựng hòa bình, đó mới là điều quan trọng nhất bây giờ.”

Phó Quân Du than thở: “Các ngươi đã gặp sư phụ, hẳn biết sư phụ là người thế nào rồi! Vấn đề với chúng ta là tương lai không rõ lại có một Dương Quảng khác cai trị Trung thổ hay không? Nếu không phải Khấu Trọng mà vẫn là Lý Đường cai trị thì sao? Lý Kiến Thành sẽ nối ngôi Lý Uyên, mà sư phụ tuyệt nhiên không có một chút cảm tình với Lý Kiến Thành. Trong tình hình đó, sư phụ thà để cho người Đột Quyết và người Hán các ngươi tàn sát không chế lẫn nhau...”

Khấu Trọng làm bộ không hiểu: “Nếu Sư công đã nghĩ như thế, có sao lại không dốc sức ủng hộ tiểu tử mà còn muốn lấy cái đầu của tiểu tử?”

Phó Quân Du hờ hững: “Thiếu soái hiểu sai rồi, sư phụ nữ nào lại làm hại người gọi Đại sư tử là mẹ được! Từ thái độ đêm nay của Người các ngươi đã thấy, sư phụ là người có tấm lòng nhân ái, muốn ngày mai Khấu Trọng ngươi biết được khó khăn mà rút đi, vứt bỏ cái liên minh với Lý Uyên để Đại Đường và Đột Quyết tự xâu xé lẫn nhau. Ta vốn rất lo đêm nay Người sẽ ra tay lấy mạng các ngươi nhưng giờ đây thì không rồi, bởi vì sư phụ thích các ngươi...”

Khấu Trọng gạt đầu: “Được! Tiểu tử muốn lập tức đi tìm Cái Tô Văn tính sổ, lấy cái mạng chó của hắn làm cho Sư công vui lòng.”

Phó Quân Du ngăn lại: “Muốn lấy đầu Cái Tô Văn thì sư phụ đã ra tay từ lâu, đầu phải nhờ đến tay ngươi? Nhưng trong điều kiện hiện giờ, Tô Văn lại trở thành niềm hy vọng của Cao Lặc. Chuyện quan trọng này phải có người vừa tâm địa độc ác, vừa nhiều quan hệ và uy danh mới làm được, Cái Tô Văn chính là con người như vậy. Người để hắn ta tự do hành động, tưởng là bỏ mặc nhưng lại có ý ủng hộ ngầm ngấm. Các ngươi không thể đụng đến hắn!”

Khấu Trọng bất bình cao giọng: “Không thể động đến hấn? Nếu hấn đến đòi cái đầu tiểu tử thì sao?”

Phó Quân Du lạnh lùng: “Chuyện đó thì ngươi tự lo lấy!” Dứt lời bỏ đi thẳng.

Còn lại bốn gã đứng ngây ngẩn trên cầu.

Chỉ trừ Hầu Hi Bạch vốn không coi chuyện gì là quan trọng, còn lại Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn, trong tình cảnh phải tới tấp chịu những đòn đả kích từ mọi phía như mấy ngày qua, cho dù ý chí có là sắt đá thì cũng phải vài phần giảm sút.

Bốn gã lại nhằm hướng đại môn đi ra, Khấu Trọng nhăn nhó: “Đêm nay hấn không thể nào ngủ được, ngày mai chắc còn khó chịu hơn. Qua được cửa ải Lý Uyên xử phạt Lý Thế Dân, chưa chắc đã qua được cửa ải Sư công!”

Hầu Hi Bạch thần nhiên: “Phó đại sư đã không có ý giết huynh thì việc gì huynh phải ứng chiến? Cứ tuyên bố bỏ cuộc thì cũng đâu sợ mất mặt?”

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Nếu là Hi Bạch thì được, nhưng Thiệu soái lại tuyệt nhiên không thể như thế. Tình hình Trường An hiện giờ rất nhạy cảm, Thiệu soái phải tỏ ra mạnh mẽ mới có thể ra uy được với Lý Uyên, cũng có nghĩa là tăng thêm thanh thế cho Lý Thế Dân. Phó Dịch Lâm lặn lội ngàn dặm tới Trung thổ, rõ ràng là để giúp Cao Lệ giương uy. Thiệu soái nếu nhát gan không dám ứng chiến thì còn gì mặt mũi người Hán, làm sao đủ tư cách trở thành người thừa kế Tống Khuyết?”

Khấu Trọng vốn hiểu sự việc nên như thế, nghe Bạt Phong Hàn nói lại càng thêm rầu rĩ.

oOo

Vừa ra đến đại môn, một viên tướng tiến tới thi lễ: “Được Vi công công ủy thác, mặt tướng đã chuẩn bị đầy đủ ngựa xe. Kính mời Thiệu soái trở lại Hưng Khánh cung!”

Khấu Trọng nhắm mắt cũng nhận ra Thường Hà, việc Vi công công cất cử người có quân cấp cao nhất trong số tướng lĩnh trực tại Hoàng cung tới nay đến cung tiền họ, dường như có điều gì đó không bình thường.

Thường Hà cố tránh ánh mắt Khấu Trọng, cúi đầu: “Mời Thiệu soái lên xe khởi giá!”

Thần thái của Thường Hà không lọt qua tinh nhãn của bốn gã, Khấu Trọng cảm thấy ngay trong lòng hấn đang thấp thỏm điều gì đó. Nói cho cùng Thường Hà là người có lương tri, nếu bị Kiến Thành ép làm điều gì mờ ám chống lại các gã, nhất định sẽ không tránh khỏi cắn rứt.

Khấu Trọng bước lên trước hai bước, đổi sang giọng của Mạc Thần y: "Thường đại nhân, đã lâu không gặp, là ta Mạc Nhất Tâm!"

Thường Hà biến sắc mặt, nhìn gã vẻ hoang mang.

Chỗ họ đứng cách xa đám cấm vệ bên ngoài, không sợ câu chuyện bị ai nghe được.

Khấu Trọng nói tiếp: "Thường huynh có thể thông báo với Lưu Chính Hội đại nhân, nói Mạc Nhất Tâm đã trở về!"

Mặt Thường Hà đã tái càng thêm tái mét, khi trắng bợt khi tối sẫm, lúng túng hồi lâu rồi cúi xuống, không dám trả lời dù chỉ nửa câu.

Khấu Trọng không nỡ nhẫn tâm ép buộc Thường Hà, bèn bật cười hà hà: "Vi công công quả là chu đáo..."

Thường Hà chợt ngẩng lên nhìn gã, nói nhanh: "Xin đừng lên xe!"

Khấu Trọng vội vàng át đi: "Bọn ta muốn đi bộ ngắm trăng đêm Trường An, khỏi cần làm phiền Thường huynh."

Thường Hà vờ thay đổi nét mặt cao giọng: "Cái này... cái này... tùy sở thích của Thiếu soái vậy. Có điều hãy để cho mặt tướng dẫn đường, tránh gặp lính tuần lại hiểu nhầm."

Đoạn hấn lại hạ giọng xuống: "Chớ về cung trước khi trời sáng!"

Khấu Trọng thầm gạt đầu tâm đắc. Thường Hà quả đúng là bậc trượng nghĩa, không uống công gã kết giao huynh đệ. Âm mưu mờ ám nào đó nhất định là xuất phát từ Kiến Thành, bởi Lý Uyên hiện giờ chưa có lý do phải đối phó các gã.

Từ Tử Lăng nghe câu chuyện giữa Thường Hà và Khấu Trọng, trong lòng chợt xuất hiện ý nghĩ, Lý Uyên và Kiến Thành nếu dám giăng bẫy giết hai gã đương nhiên cũng không thể bỏ qua Lý Thế Dân, bèn xen vào: "Bọn ta muốn đến Hồng Nghĩa cung chào Tần vương lần cuối, phiền Thường tướng quân thu xếp!"

Thường Hà lộ nét mặt cảm động, muốn nói lại thôi, sau cùng mới ra vẻ miễn cưỡng: "Hồng Nghĩa cung ở ngoài thành, Thiếu soái có thể chờ đến sáng để mặt tướng có thời gian sắp xếp không?"

Khấu Trọng hiểu ngay trong số lính cấm vệ đi theo có người của Kiến Thành và Nguyên Cát, Thường Hà phải giả vờ như vậy để tự bảo vệ mình. Còn nét mặt sợ sệt của hắn chính là đã hiểu mối quan hệ giữa cánh Khấu Trọng và Lý Thế Dân, ngầm nhắc hai gã Lý Thế Dân đang cần phải được bảo vệ.

Nét mặt Thường Hà bỗng trở nên kiên định, đưa mắt ra hiệu cho Khấu Trọng, đoạn lên tiếng: "Thiếu soái có lệnh, mặt tướng đâu dám không phục tùng. Có điều muốn ra khỏi thành ban đêm phải mở cổng, tiểu tướng cần báo cáo trước lên Vi công công. Hơn nữa vì đường xa đi bộ e bất tiện, mời Thiếu soái hãy lên xe xa giá!"

Khấu Trọng hiểu ý câu nói của Thường Hà, bèn mỉm cười: "Nhập gia tùy tục, đương nhiên tất cả đều phải theo quy cũ. Nói thực với huynh, ta không thích đi xe ngựa vì gò bó, chỉ có cưỡi ngựa là hay nhất. Đại tướng quân cứ để bọn ta chờ ở đây, làm xong thủ tục rồi khởi hành."

Thường Hà đi rồi, Bạt Phong Hàn mới trầm giọng: "Người làm như vậy có hại gì đến hắn không?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Yên tâm đi! Trong tình hình này Khả Đạt Chí không thể tiết lộ chuyện ta là Mạc Nhất Tâm, bởi sẽ khiến Lý Kiến Thành suy ra rằng phía Đột Quyết đã từng lừa dối hắn. Một khi không có đầu mối này, trong khi Thường Hà lại là do Lý Kiến Thành nâng đỡ mà lên thì nếu tối nay quý kẻ không thành, hắn ta chỉ có thể oán trời không chiều người mà không thể giáng tội Thường Hà được!"

Hầu Hi Bạch xen vào: "Đầu óc Tử Lăng thật nhạy bén. Ngoài bọn ta ra, Tần vương đúng là một mục tiêu mà Kiến Thành và Nguyên Cát rắc tâm loại bỏ, thật bực mình!"

Khấu Trọng cười: "Xem ra Lý Uyên vẫn còn do dự chưa quyết nên Lý Kiến Thành không dám mạo muội xuống tay với Lý Thế Dân, sợ Lý Uyên giáng tội."

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Chỉ cần tạo ra hiện trường giả là người Đột Quyết ra tay, Lý Uyên sẽ không làm gì được Kiến Thành. Còn chuyện đối phó Lý Thế Dân, kinh nghiệm thích khách cùng thân thủ của Dương Hư Ngạn, lại tấn công lúc đối phương đang bất ổn thì không phải là không có cơ hội thành công."

Khấu Trọng than thở: Kiến Thành tiểu tử này đích thực là kẻ vô lại thượng hạng, ta chỉ mong nhanh tới được Hồng Nghĩa cung. Mẹ kiếp, đêm nay lại không được ngủ nữa rồi!"

Đợi chừng một khắc thì Thường Hà quay lại, còn dắt theo bốn thớt ngựa, hân hoan: "Trình Thiếu soái, tất cả đúng theo ý ngài, mời lên ngựa!"

oOo

Rời khỏi Hoàng thành, dưới sự hộ tống của Thường Hà và hơn mười lính cấm vệ, bốn gã rẽ phải về phía Kim Quang môn.

Tiếng vó ngựa phá vỡ màn đêm yên tĩnh, trống cầm canh từ xa vọng đến nhắc họ đã tới canh ba.

Vượt qua chiếc cầu dài bắc ngang sông đào từ Kim Quang môn đã hạ xuống. Ngoài hơn trăm lính giữ cổng còn có một đội hơn tám mươi kỵ binh chia ra đứng cả trong và ngoài thành. Sự tiếp đón hùng hậu ngoài dự định của mấy gã.

Một viên tướng thúc ngựa tới, vòng tay thi lễ: "Thống lĩnh quân hộ thành Lưu Hồng Cơ tham kiến Thiếu soái, Tử Lăng tiên sinh và Hi Bạch công tử!"

Lần đầu tiên ba gã gặp người này. Khấu Trọng biết Lưu Hồng Cơ là một trong hai tướng chỉ huy quân hộ thành, một thân tín của Lý Uyên, bất giác đặc biệt chú ý đến hắn.

Lưu Hồng Cơ thân hình cao gầy, râu ngắn, ánh mắt lạnh lùng thể hiện sự nghiêm túc của một quân nhân chuyên nghiệp điển hình. Con người này chỉ cần quân lệnh nói giết ai, sẽ chấp hành ngay không chút do dự, cả trong ý niệm cũng không mấy may có chút nao núng. Đặc biệt nhất ở họ Lưu này là đôi lông mày đen rậm dài đến thái dương, đầu mày gần như giao nhau ở ấn đường, càng tạo nên vẻ uy hiếp của hắn.

Hầu Hi Bạch cười cười: "Lại phải làm phiền đến Lưu đại tướng quân!"

Lưu Hồng Cơ hồ hững: "Hi Bạch công tử khách sáo rồi, Hồng Cơ ta chỉ chấp hành mệnh lệnh thôi!"

Đoạn hắn quay sang Thường Hà: "Hoàng thượng có lệnh để Hồng Cơ ta tiếp đãi Thiếu soái, Thường đại nhân lập tức hồi cung!"

Thường Hà có chút ngỡ ngàng nhưng không dám nói gì, quay về phía mấy người Khấu Trọng cáo từ rồi thúc ngựa rời đi.

Bốn gã sớm đoán ra chuyện rời thành này ắt đã kinh động tới Lý Uyên, nên mới lệnh cho Lưu Hồng Cơ phải chứng thực đúng là Khấu Trọng xuất thành gặp Lý Thế Dân. Chuyện này có thể lớn cũng có thể là nhỏ, ai dám chủ quan? Cho dù Lý Uyên đã ngủ rồi, Vi công công cũng phải mạo phạm thiên uy đánh thức lão dậy để Lý Uyên quyết định. Cũng có khả năng Lý Uyên có tâm sự nặng nề nên vẫn chưa đi ngủ.

Lý Uyên đồng ý cho họ xuất thành, đủ thấy lão vẫn chưa muốn làm khó dễ cho họ, bởi nói một cách nghiêm túc, một ngày hai bên còn chưa chính thức liên minh thì Thiếu Soái quân và Đại Đường vẫn ở trong tình trạng chiến tranh. Lý Uyên nếu không để Khấu Trọng xuất thành, rất có thể sẽ khiến Khấu Trọng sinh lòng ngờ vực rằng lão có ý giam lỏng gã trong thành, hậu quả thế nào khó ai tiên đoán được.

Lý Uyên chắc chắn không hề tán đồng chuyện Khấu Trọng đến Hồng Nghĩa cung, song cũng không thể làm gì được gã. Trừ phi lão hủy bỏ chuyện kết minh, nếu không cũng chỉ còn cách để mặc cho Khấu Trọng hành động.

Lưu Hồng Cơ cao giọng: "Thiếu soái xin mời!" Đoạn khoát tay ra lệnh, chia kỵ binh ra hai nhóm, đoạn phóng ngựa lên trước.

Khấu Trọng thúc ngựa đi sát cạnh Lưu Hồng Cơ, mỉm cười: "Lưu Đại tướng quân khỏi phải câu nệ, bọn ta dong ngựa tán gẫu vài ba câu được không?"

Nhãn thần Lưu Hồng Cơ lộ vẻ phức tạp, cúi đầu suy nghĩ một lát mới đáp: "Thiếu soái có lệnh, Hồng Cơ đâu dám không nghe!"

Dưới sự hộ tống trước sau của hơn bảy mươi chiến kỵ, năm người ra khỏi thành, tiến vào con đường cái quan hoang vu dẫn về phía tây.

Ánh trăng vằng vặc trùm lên cảnh vật, gió đêm khe khẽ lướt qua, khung cảnh thật thập phần thi vị, chỉ có lòng người là không còn chút hứng thú nào để thưởng thức.

Khấu Trọng buông cương cho ngựa đi chậm lại, hạ giọng: "Lưu Đại tướng quân có biết Khấu Trọng ta vì sao sốt ruột đi gặp Tần vương mà không chờ trời sáng không? Quả là đã quá làm phiền ngài rồi!"

Kỵ binh hộ tống đi cách hai người một đoạn đủ xa, không sợ thuộc hạ của Lưu Hồng Cơ nghe thấy được câu chuyện giữa họ.

Lưu Hồng Cơ nhếch nụ cười khổ, đầu vẫn cúi xuống: "Hồng Cơ không dám đoán mò!"

Khấu Trọng nhiệt thành: "Rất đơn giản, bởi vì ta sợ Trường An sẽ xảy ra biến cố, Quan Trung sắp trở thành tro bụi, nên không thể ngồi nhìn mà không hành động. Nếu cứ khoanh tay đứng nhìn, ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ!"

Thân hình cao lớn của Lưu Hồng Cơ sững lại, ngẩng phắt đầu quay sang nhìn Khấu Trọng.

Khấu Trọng biết câu nói của gã đã tạo được hiệu quả ngoài dự đoán, bình tĩnh đón ánh mắt Lưu Hồng Cơ, tiếp lời: “Đại tướng quân hẳn cho rằng Khấu Trọng chỉ mạnh miệng hăm dọa, thực tế từng câu từng chữ của ta đều là xuất phát từ đáy lòng. Hiện giờ Trung nguyên rõ ràng đã phân thành hai thái cực, mà người có thể khiến Khấu Trọng ta dè chừng chỉ có một mình Tần vương. Nếu ta chỉ có ý đồ tư lợi, lúc này chỉ cần ngồi nhìn Đường chủ tước đoạt binh quyền của Tần vương, thậm chí đày đi biệt xứ. Sau đó chuyện kết minh giữa ta và Đại Đường sẽ trở nên vô nghĩa, bởi lẽ Khấu Trọng ta tuyệt đối không bao giờ hợp tác với kẻ bám chân Đột Quyết như Lý Kiến Thành. Một khi người Đột Quyết biết liền minh đồ bề, nhất định sẽ dẫn quân kéo thẳng đến Trường An. Đại Đường lúc đó lòng quân đã lay động, tướng quân hẳn hình dung ra kết quả sẽ thế nào? Lúc bấy giờ có còn cho rằng Khấu Trọng ta chỉ mạnh miệng hăm dọa nữa hay không?”

Sắc mặt Lưu Hồng Cơ lúc tái lúc đỏ, cuối cùng mới lên tiếng: “Những lời này của Thiếu soái, đừng nên nói trực tiếp với Hoàng thượng!”

Khấu Trọng mỉm cười: “Bởi vì ta không muốn phải chôn xác ở Trường An!”

Lưu Hồng Cơ lại kinh ngạc nhìn gã.

- o O o -